

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת נח ♦ א' חשוון תשע"ד ♦ עלון 48

*אשר היה לבבנו האנוני האנוני. אשכ
אל ארץ קדשן עיר בה בור אנה"
(מגן שירי "האנוני". ספר אורח
הרא"ה)*

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

לשבח ולגנאי - הרב צחור נועם

בפרשת השבוע (ז,א) נאמר: "וַיֹּאמֶר ה' לְנֹחַ בֵּא אִתָּהּ וְכָל בְּיֹתֶךָ אֶל הַתֵּבָה כִּי אֶתְּךָ רְאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה". בפסוק זה מצווה הקב"ה את נח לכנוס את עצמו, להבדל מאנשי דורו, ל"נתק מגע". והנה רואים אנו את דברי רש"י על פסוק ט': "יש מרבתינו דורשים אותו לשבח, כל שכן שאלו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר. ויש שדורשים אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום", וניתן לשאול כיצד יש מי שדורשו לגנאי כשהקב"ה בעצמו מעיד עליו (שם) "... נח איש צדיק תמים"? הזוה"ק (השמטות דף רנד/ב) אומר: "מה השיב הקב"ה לנח כשיצא מן התיבה וראה את העולם חרב והתחיל לבכות לפניו, ואמר: רבוננו של עולם נקראת רחום היה לך לרחם על בריותיך! השיבו הקב"ה ואמר רועה שוטה עכשיו אתה אומר כך? למה לא אמרת כך בזמן שאמרתי לך 'כי אותך ראיתי צדיק לפני' וגו' ואח"כ 'הנני מביא את המבול מים' ואח"כ 'עשה לך תיבת עצי גופר' כל זה היה על מנת שתבקש רחמים על דורך.....". לכאורה, מדברי הזוהר משמע שנח שגה בהבנה, ודאג רק לעצמו, ומשום כך יש מקום לדרוש אותו לגנאי. אך באם נתבונן נראה כי יש צדדים נוספים למעשהו של נח. אך אם נעיין בדקדוק גדול בדברי הזוהר נמצא את הזווית העמוקה יותר. הקב"ה בא בטענה לנח על ענין מסוים. היה עליך להתפלל! לבקש רחמים על העולם! לזה מצפה הקב"ה, אך זה אינו אומר שעליך ללכת ולפגוש אותם, להתחכך עמם, לבא במחיצתם. הרא"ה זצ"ל ניסח זאת (אגרות הרא"ה חלק ב', עמוד קע"ב): "'אין אנו רשאים להבדיל בו בין טובים לרעים, ועל דעת המקום ועל דעת הקהל הננו מוכרחים להתפלל עם העברנים גם כן, ותקות לבבנו צריכה להיות מקפת את הכל, את הכלל כולו, ובכל ערכיה. "להתפלל עם העברנים" אני אומר, אך לא להתחשב עם דעותיהם העברייניות, לא להזמין במחיצותינו בתור פועלים ומנהיגים, אבל להתפלל, כלומר: לדרוש בלב ונפש את שלום הכלל כולו וישועתו, במובן היותר רחב, והכלל כולל את הכל "זרע אדם וזרע בהמה". (עכ"ל). לקרב רחוקים בודאי. על ידי תפילה ותחנונים שישובו בתשובה. וכדברי הנשר הגדול "דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר ריעיו וחבריו, ונוהג במנהג אנשי מדינתו. לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד, כדי שילמוד ממעשיהם, ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך, כדי שלא ילמוד ממעשיהם....." (רמב"ם הלכות דעות, ו,א). ומי שנפשו חשקה לצאת ולקרב רחוקים על ידי חלוקת עלונים ונרות שבת – כדאי הוא שיעשה שאלת רב לפני כן. ויהי רצון שיקויים בנו הפסוק: "יתמו חטאים מן הארץ" (תהלים קד לה) אכ"ר.

למשפחת כיתה י 3/ שלוחה ברכת שבת שלום

הסיפור לשבת – הרועה הנאמן

לגאון הצדיק מהר"ל דיסקין "השרף מבריסק" נשלח מכתב מאמריקה ובו בקשה שישלח להם שוחט. הרב סיפר לאחד מבאי ביתו שהיה שוחט בלומז'ה על בקשתם, ואמר לו "מהיכן אקח להם שוחט". בשעה שהרב עזב את ערמת המכתבים ועסק בלימודו של השוחט את ידו ושמת משם את המעטפה האמריקאית. באמצע הלילה נודע שהשוחט נעלם. הרב הבין מה שקרה ובישר לאשת השוחט שהיא עגונה מעתה, כיון שבעלה נסע לאמריקה. הידיעה התקבלה בתדהמה, באותם ימים היה מצב היהדות באמריקה נורא. מי שנסע לשם, כמעט ישבו עליו 'שבעה', כי קרוב לודאי היה שיצא מכלל הדת. כמעט ולא היו שם בתי עסק ומפעלים שומרי שבת, לא היו תלמודי תורה ושיבות. ארץ גזרה היתה, מדבר רוחני. הרב הקדוש ייסר עצמו, שיתכן ועל ידו קרתה התקלה, יתכן ומתחת ידו יצאה המכשלה, בכך שאמר באזני השוחט "מהיכן אשיג להם שוחט", שהיה במשמע שאילו היה כאן שוחט המוכן לנסוע היה משגרו אליהם. קיבל הרב על עצמו להתפלל בכל יום על השוחט, שלא יקלקל אורחותיו בשהותו באמריקה. כעבור שנה שבה האישה לבית הרב. בעלה כתב לה מכתב מאמריקה שהתבסס שם במקצועו והוא חי ברווחה. הוא שלח אשרות הגירה עבורה ועבור ילדיה וכרטיסי נסיעה באניה. אמר הרב: "אם מתגעגע הוא וקשור למשפחתו, סימן טוב הוא. כתובתו בידי, עני לו שהילדים מתגעגעים ואף את מצפה לשובו. עני לו שישב למשפחתו האוהבת, כתבי לו שישב, למען חינוך הילדים: מוטב להתפרנס בצמצום אך בעושר רוחני, מפרנסה ברווחה ועוני רוחני!" עברו שבועות מספר והאישה שבה. הגיע מכתב נוסף ובו כתב הבעל, שאם אינה מוכנה להצטרף אליו, ישלח לה גט. ואז, מהיכן תתפרנס, וכיצד תשיא את ילדיה הרבים... נאנח הרב ואמר שאין ברירה, עליה לנסוע אל בעלה. מאז אותו יום, צרף גם אותה ואת ילדיה לתפלתו. עברו שנים. השוחט היה כבר בגיל שיבה והרב היה בירושלים, לעת זקנותו. קיבץ השוחט את דמי חסכונוותיו הנאים, והחליט לעלות לירושלים. מובן שבהגיעו עלה לבקר בבית הרב, שעל מקורביו נמנה משכבר הימים. דירת הרב הייתה דירה צרה בת חדר אחד שחילקוהו במחיצת נסרים, מאחריה ישב כל היום ולמד. בהגיעו, פתחה לו הרבנית והכירתו מיד. שאלה בהתרגשות: "אמור, מה שלום האישה, והילדים?" והוא ענה: "ברוך השם, יראים ושלמים!" מיהרה הרבנית למחיצת הקרשים, נקשה עליהם וקראה: "נפטרת מאחריותך, הוא כבר בירושלים!"... הרי לנו, עד היכן מגיעה אחריותו של הרועה הנאמן!...

לוקט מהספר "השרף מבריסק"

משנת - הראי"ה זצ"ל

הדבקות בד' היא התשוקה היותר טבעית לאדם. מה שהיא בכל המצוי כולו בצורה אלמת וחרשת, בצורה כחנית, נתפתחה באדם בצורה מושכלת והרגשית. אין התשוקה של הדבקות המוחלטת באלהים חיים, באור אין סוף, דבר שאפשר להיות חלופו בטבע ההויה. כשם שאנו מוכרחים לחיות, להיות נזונים ומתגדלים, כך מוכרחים אנו להיות דבקים בד'. הדבקות הנתבעת ממנו בכל מלא נשמתנו מוכרחת היא להיות הולכת ומתפתחת בנו, הולכת ומתעמקת בהרגש, הולכת ומתחזרת בהכרה ותבונה. בשום אופן לא תוכל האנושיות וגם כל ההויה לחיות בלא הזרם של תשוקת הדבקות האלהית, החי תמיד בקרבה אף על פי שהוא באופן סתום ונעלם. הילדות האנושית, ימי החושך העב והמגושם, הניחה בעולם יסודות חיים כאלה, שעכבו את הדבקות האלהית שלה מהתגלות במלא אורה. אין לשער את צערה של הנשמה העולמית הכללית והצער הפנימי הנשמתי, של כל חי וכל אדם, על הלחץ הרוחני, על מניעת הטוב הגנוז בקרבו, המאיר כל כך, המעדין כל כך, המחיה חיי רוחב, חיי נצח, גובה ועז. מוכרחים לו החיים הללו, הם עצם טבעו והיותו, - והנה באה החולשה האנושית ותעש אלילים אלמים, אלהות חמרית גסה וזוללה, מוגבלת וחסרה, ותסתם את כל החרכים. ומציירים אנו לנו נשמה גדולה ענקית לכל מלא שאיפותיה, את תשוקתה הכבירה לחופש ואור, את צערה החזק, את מכאובה הנמרץ על עלבון התבל, נשמת אברהם, - איך היא מתמרמת בראותה את האושר, את האור המוכן לכל, לכל החי, לכל הנשמה, הרחוב האלהי הקורא להויה: היה אור, הקורא לכל פרט: המלא אושר, גודל, גובה ונחת, טוב וגבורה, אהבה ונעימות, - והבארות נסתמו, "סתמום פלשתים ומלאום עפר", איך מתפרץ הארי מהסוגר, איך נוטל הוא את מקלו בחרון, משבר את הצלמים, קורא בכח לאורה, לאל אחד אל עולם. (אורות התחיה - ערך תחיה)

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות